

Taşrada genç olmak

Genç olmak zor.

Ergenlik ayrı bir sıkıntı. Sınavlarla geçen ortaokul lise yılları ayrı... Üniversitede hafif bir soluklanma... Ama en zoru da mezuniyet sonrası. Elinde bir diploma, hiç bitmeyecekmiş

gibi duran ve neresinden başlayacağını bilmediğin bir hayat. İyi bir eğitim alıp, rol modeli olanlar, arkasında aileleri bulunanlar için nispeten daha kolay belki. Yine de zorlu bir süreç. Taşradaki genç için çok daha zorlu. Bunun sinemada son dönemde gördüğüm en iyi örneğine Nuri Bilge Ceylan'ın Cannes Film Festivali'nde yarışan, halen gösterimde olan son filmi 'Ahlat Ağacı'nda rastladım. Filmdeki genç karakterin yaşadıklarını izlerken...

Adı Sinan. Öğretmen okulundan mezun olur olmaz Çanakkale'nin Çan ilçesindeki baba evine dönüyor. O da babası gibi öğretmenliği seçmiş ama asıl hayali, üniversite yıllarında yazıp bitirdiği 'Ahlat Ağacı' adlı kitabını yayımlatmak. Yazar olmak. Belki cesareti olmadığından, belki ulaşabileceğine ihtimal vermediğinden, herhangi bir yayınevine başvuruda bulunmuyor. İlk belediye kapısını çalıyor. Başkan kitabı bastırarak bir bütçelerinin olmadığını söyleyip onu kasabanın zengin inşaatçılarından birine yönlendiriyor. Kitabını uzun uzun anlatıyor. Ama sonuç alamıyor. Evdekiler konudan haberdar, haberdar olmasına da... Onların dertleri büyük. Bir türlü getirilemeyen ay sonları, taşraya sıkışıp kalmış kendini at yarışlarına vermiş bir baba, mutsuzluğu yaşama biçimi olarak kabul etmek zorunda kalmış bir anne... Hayatın ağırlığı öylesine binmiş ki omuzlarına, oğullarının bu büyük hayalinin bir ucundan tutacak halleri de hevesleri de yok...

Her yolu deniyor Sinan. Parayı bir denkleştirse... Bir görse yazdıklarının kitap

Bir kahve

Filiz Aygündüz

filiz.aygunduz@milliyet.com.tr

olduğunu... Özellikle yazıyla çiziyile ilgilenenlerin, ilk kitabı bastırmadaki zorlukları deneyimlemiş olanların içine dert olacak bir çaresizlik içinde. Bir yanda da o malum taşra sıkıntısı. Ağır ağır akan kendinden

geçmiş zaman, bir Dali tablosundaki erimiş saatler gibi; entelektüel bir genci doyuracak enstrümanların yokluğu... Küçük odasındaki çekyatında, ödenmemiş fatura yüzünden elektrikli kesikken bile, kitap okurken görüyoruz Sinan'ı. Bir gün, gittiği kitapçıda kasabada yetişmiş bir yazarla karşılaştığında olanca açlığıyla oturup karşısına, sohbet ediyor. Kitabından, yazarın kitaplarından bahsediyor... Filmin en göz alıcı sahnelerinden biri de bu sohbet sahnesi. Bir yandan konuşabileceği birini bulmanın heyecanı içinde. Ama bir yandan da o sıkışıp kalmışlığın öfkesi. Zaman zaman yazara kafa tutup, küstahlaşacak kadar. Ayrıca o kadar kitabı konuşuyor ki konuşma dili yazı diline dönüşüyor her bir cümlesinde. Okuduklarına hayat karışmamış. İçindeki kuyudan çekip çıkaracağı kendi cümleleriyle buluşmamış. Bol bol da alıntı yapıyor. Nuri Bilge Ceylan'ın dediği gibi, "Birbirini alt etmeye çalışan insanlar, konuşmaya başkalarını da davet etmek isterler". Sıkılmıyor, üzülüyor insan onu dinlerken. O sancılı tek başınalığını yırtıp atmak istiyor üzerinden. Bir çift kanat takmak omuzlarına...

Bana çok dokundu Sinan'ın varoluş sancuları. Vaktiyle taşrada öğretmenlik yapmış, çok sayıda Sinan görmüş olmaktan, elimden bir şey gelmemesinin üzüntüsünden zaar. O yüzden taşrada genç olmak üzerinden yazmak istedim. Yoksa çok sayıda okumaya açık, zengin ve görkemli bir film 'Ahlat Ağacı'. DVD'si çıkacaktır mutlaka. Ama hâlâ vakit varken özellikle sinemada görün isterim.